

**Saskia Schouten**

*Liefde*  
 **IN HONGARIJE**



Uitgeverij Cupido

Omslag: COCO Bookmedia, Amersfoort

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Stockfoto voorzijde: © Antonio Guillem | Dreamstime.com

Stockfoto achterzijde: © Dbtale | Dreamstime.com

Liefde in Hongarije

ISBN 978-94-6204-209-4

© 2017 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

Surf naar [www.uitgeverijcupido.nl](http://www.uitgeverijcupido.nl) voor een overzicht van al onze boeken.

© 2017 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2017 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Voor Brigitte Meijer met wie ik al bevriend ben vanaf de eerste klas van de lagere school en voor haar zus Linda, die ik al vanaf haar geboorte ken en die nu mijn webmaster/vriendin is.

## PROLOOG

Nog steeds in shock probeer ik te luisteren naar wat de man tegenover me te vertellen heeft. Hij draagt een vrolijke rode stropdas, maar dat strookt niet met mijn verbijsterde gevoel. En het klopt ook niet met de gelambriseerde muren van het vertrek en de wetboeken die strak in het gelid, in de grenen kast rechts van mij, staan opgesteld.

De notaris heeft me zojuist verteld dat ik een vermogen heb geërfd. Ik kan het niet geloven. Viola heeft mij bijna al haar geld nagelaten!

Toen de brief van de notaris kwam, dacht ik dat ik misschien de Friese staartklok van haar had geërfd, omdat ik die zo mooi vond.

Ach, die lieve Viola...

Ik heb haar leren kennen door mijn vrijwilligerswerk in het verzorgingstehuis waar ze woonde. Dat was in de tijd dat ik zonder werk zat. Ik las boeken en kranten voor aan de bewoners en maakte wandelingetjes met hen.

Ik zie nog de pretlichtjes in Viola's ogen toen ik haar bij onze eerste kennismaking een kopje cappuccino gaf. Haar spierwitte haren boven die hartverwarmende glimlach, haar lieve blikken en blijken van genegenheid voor mij, maakten dat ik haar steeds weer opzocht. We kregen een goede band met elkaar en ik mocht haar bij de voornaam noemen.

Ze vond het ook zo leuk dat ik helemaal weg was van de grote Friese staartklok die ze bij haar huwelijk van haar ouders had gekregen.

Toen ik eindelijk weer een baan vond als receptioniste in een hotel, bleef ik haar bezoeken. Het werd een hechte vriendschap waar ze van genoot. Nou ja, zij niet alleen, ik ook. Ik smulde van haar verhalen over vroeger en als ik met iets zat, kon ik bij haar terecht.

En nu is ze weg. Drie weken geleden overleed ze plotseling in haar slaap, zesennegentig jaar oud.

Een mooie leeftijd, maar ik mis haar zo vreselijk!

Aan de andere kant van het imposante bureau hoor ik een beschaafd kuchje en ik kom met een schok weer naar de werkelijkheid terug.

Oh verdraaid, ik zit de notaris nog steeds met open mond en grote ogen aan te staren. Ik knijp gauw mijn lippen op elkaar, wat zal hij wel denken? Hoewel hij natuurlijk wel vaker dit soort dingen meemaakt...

De notaris glimlacht en helpt me uit de droom.

Viola heeft een deel van haar vermogen aan verschillende goede doelen nagelaten en de rest is écht voor mij. En wát voor rest...

“Ik zal u nu het volledige testament voorlezen,” zegt hij en begint meteen. Ik krijg een stroom van ambtelijke taal over me heen en ik heb de grootste moeite om het allemaal te volgen.

Steeds zie ik dat enorme bedrag van zes cijfers voor me. Ik kan het nog niet bevatten. Ik heb nooit aan Viola gemerkt dat ze schatrijk was en ze heeft er nooit iets over verteld. Misschien wel logisch, want ze was bescheiden van aard en ik heb haar nog nooit ergens over horen opscheppen.

Als de notaris klaar is met voorlezen, besef ik dat er wei-

nig tot mij is doorgedrongen. Nou ja, ik krijg het papier mee en kan het thuis op mijn gemak doorlezen.

Hij kijkt me glimlachend aan en ik zie een twinkeling in zijn ogen.

“Ik hoop dat u het nu kunt geloven, mevrouw.”

Ik knik wat vaag. “Nog niet helemaal, daar heb ik meer tijd voor nodig.”

“Dat zal ongetwijfeld lukken,” lacht hij. Hij doet de papieren zorgvuldig in een map en geeft die aan mij. Daarna krijg ik een hand en even later sta ik buiten.

Nog steeds behoorlijk perplex.

Ik haast me naar huis en dan komen de emoties ineens los. Als ik op de bank zit, krijg ik een spontane huilbui en het gemis komt weer heel sterk naar boven.

“Viola, wat was je een geweldig mens,” snotter ik tussen mijn tranen door en daarna snuit ik uitvoerig mijn neus.

“Ik vraag me af... Misschien kan ik dit geld wel gebruiken om een huis te kopen...” mompel ik. “Dan kan ik eindelijk mijn droom waarmaken.”

Mijn droom om een pension te beginnen in het land waar ik zo van hou...



## HOOFDSTUK 1

Als door de bliksem getroffen, staar ik naar het beeldscherm van mijn computer. Dit is het! Het huis waar ik al jaren van droom! Het ziet er prachtig uit. Met een beetje fantasie is het net een klein kasteeltje met dat leuke torentje aan de rechter bovenkant. Ik blijf naar de foto staren, ik kan er niet genoeg van krijgen. Dit huis voldoet helemaal aan mijn dromen, tenminste zoals het op de foto staat. Dat er heel wat aan moet gebeuren, staat buiten kijf. De tuin is zo verwilderd dat het huis ongetwijfeld ook opgeknapt zal moeten worden.

Mijn gedachten gaan even terug naar mijn oude vriendin Viola. Ik ben haar zo dankbaar dat ik dankzij haar geld nu misschien eindelijk een pension kan beginnen!

Het huis staat in Noszvaj, een dorp in Hongarije, vlak bij de prachtige barokstad Eger. Tien jaar terug ben ik verliefd geworden op dat land en ik ben zelfs die onmogelijk moeilijke taal aan het leren. Ik schiet in de lach als ik denk aan de opmerking van een Hongaarse kennis: In de hemel spreken ze Hongaars, want het duurt een eeuwigheid om het te leren. Ik zend de link door naar mijn vriendin Lavelle en stuur daarna een mail naar het contactadres. En nu maar afwachten!

\* \* \*

Wat is het toch moeilijk om mijn mond te houden. De grote glimlach die mijn gezicht siert als ik het hotel waar



ik werk binnenkom, valt iedereen op. Elbert, die achter de receptie zit, is er het dichtst bij met zijn reactie. “Heb je soms een erfenis gehad?”

Ik glimlach geheimzinnig als ik mijn jas ophang en achter de receptie plaatsneem om Elbert te vervangen.

“Nou, heb ik gelijk of niet?” vraagt hij. Natuurlijk heeft hij gelijk maar die erfenis heb ik al een tijdje geleden gehad. Blijkbaar heb ik destijds een glimlach kunnen inhouden.

“Mijn droom komt uit,” antwoord ik op zijn aanhoudend vragende blik.

“Je droom komt uit?” herhaalt hij. “Nou, laat de mijne dan ook maar uitkomen! Dan kunnen we eindelijk trouwen!”

Ik begin te lachen. Er gaat geen week voorbij of Elbert vraagt me gekscherend ten huwelijk. Hij steekt niet onder stoelen of banken dat hij van mij gecharmeerd is. Ik vind hem sympathiek en een fijne collega maar meer ook niet. Hij blijft me aankijken.

“Ga nu toch naar huis, je werktijd zit erop,” spoor ik hem aan.

“Ik wil weten wat je droom is.”

“Als ik het wereldkundig maak, ben jij de eerste die het hoort,” beloof ik hem. Dat is niet helemaal waar, want Lavelle weet het al. Elbert zal de eerste op het werk zijn die het te horen krijgt. Het zal een zware dobber voor hem worden als ik vertrek.

Er komen mensen naar de balie en ik zet mijn gezicht in de kan-ik-u-helpen-modus. Even later ben ik druk aan het werk en warempel lukt het om het droomhuis op de ach-

tergrond van mijn gedachten te parkeren. Maar in de pauze heb ik moeite om mijn aandacht bij de gesprekken te houden.

Ik ben zo benieuwd naar de reactie van Lavelle. Haar kennende appt ze me direct als ze de mail gelezen heeft. Ze werkt als uitzendkracht in een supermarkt. Het zal wel heel druk zijn, want anders had ze me allang geantwoord. “Waar ben jij met je gedachten?” vraagt Gerlise, een van de kamermeisjes.

“Bij mijn droom,” probeer ik gevat te antwoorden.

“Heb je zo raar gedroomd dat je er op je werk nog mee bezig bent?”

Ik schud mijn hoofd. “Zo’n droom bedoel ik niet.”

“Je droomt dus van een man,” constateert Gerlise. “Nou, ik weet wel iemand voor je, hoor.”

Ik schiet in de lach. Ze doelt ongetwijfeld op Elbert. “Haha, zijn naam begint zeker met een E?”

“Ik snap niet dat je niets in hem ziet, ik vind hem zo geweldig!”

Ik kan het me wel voorstellen, Elbert is razend knap. Verschillende collega’s benijden me om het feit dat hij me achterna loopt.

Voor ik kan antwoorden, hoor ik een appje binnenkomen. Lavelle!

Snel haal ik mijn telefoon uit mijn zak en zie de nieuwsgierige blik van Gerlise. Ik doe net of ik die niet opmerk en lees de app. *Fantastisch!!! Vanavond koffie en taart bij mij?*

Ik schiet in de lach. Mijn vriendin ziet overal een mogelijkheid in om iets te vieren. Ik app haar snel terug dat het

goed is. Met een glimlach stop ik de telefoon weer in mijn zak en loop naar de receptie. Mijn pauze zit erop.

\* \* \*

“Vertel, vertel! Ik wil alles weten!” Lavelle sleurt me bijna naar binnen en daar zie ik de koffie en het gebak al klaarstaan. Ik plof op de bank neer.

“Ik wil dat mooie huis kopen, nou ja, ik ga het natuurlijk eerst bekijken. Zodra ik antwoord heb van diegene van het contactadres, vertrek ik zo gauw mogelijk.”

“Je gaat toch niet zonder mij?”

“O, wil je mee dan?” vraag ik zo onschuldig mogelijk. Natuurlijk weet ik dat Lavelle niets liever wil dan meegaan. Ze ziet overal een avontuur in en daar houdt ze van.

“Ik wil niet alleen mee, ik wil je medewerkster worden!” Ik kijk mijn vriendin met grote ogen aan. “Meen je dat?”

“Natuurlijk. Vanaf het moment dat je mail kwam, is het niet meer uit mijn gedachten geweest! Het baantje in de supermarkt is lang niet zo interessant als een baan in het buitenland. Sinds ik met mijn studie gestopt ben, ben ik op zoek naar een nieuwe uitdaging en dit lijkt me dé ultieme levensvervulling.”

Ik schiet in de lach. Dat is typisch een uitdrukking van Lavelle.

“Bovendien kun je zoiets niet in je eentje runnen. Ja, je zou Hongaars personeel aan kunnen nemen, maar omdat je de taal nog niet zo goed spreekt, lijkt het me een hele opgave als je met niemand Nederlands kunt praten.”

“Er is ook nog zoiets als skype en app,” reageer ik glimlachend.

Lavelle knikt en zegt: “Ja, maar ik ben ervan overtuigd dat ik de meest geschikte medewerkster voor je ben.”

“Dat denk je nu, maar ik ken je langer dan vandaag. Je bent wel vaker ergens erg enthousiast over maar meestal haak je al snel af.”

Lavelle is een schat, maar met deze eigenschap van haar heb ik nogal eens moeite.

Een paar jaar terug hadden we samen een actie georganiseerd voor de dierenbescherming. We probeerden zoveel mogelijk donateurs te werven. Je ziet het wel vaker, vóór in een winkel bij een statafel met info. Na twee dagen was Lavelle het zat en moest ik het verder alleen doen. Dat lukte me wel, maar met z’n tweeën is zoiets toch veel gezelliger. We hebben daar woorden over gehad, maar later is het goed uitgepraat en onze vriendschap heeft er gelukkig niet onder geleden.

“Ik weet het, het is een mindere karaktereigenschap van mij,” geeft Lavelle toe. “Maar hier heb ik heel goed over nagedacht.”

“Laten we eerst maar eens samen naar Hongarije afreizen,” temper ik haar enthousiasme.

“Gaan we vliegen?”

“Lijkt me wel zo praktisch. Dan huur ik in Boedapest een auto. Van daaruit is het nog ongeveer dertig kilometer naar Eger, dus dat is goed te doen. We logeren in Bogács, in *Boglarka’s vendéghaz*.”

“Je bedoelt dat pension van je tantes vriendin.”

Ik knik. “Ja, Bogács ligt vlak bij Noszvaj, waar het huis is.”

Ik heb even overwogen om de reis per auto te maken, maar dat kost zoveel tijd. Buiten de erfenis die op een aparte rekening staat, heb ik aardig wat gespaard, genoeg om een paar vliegreisjes naar Hongarije te maken.

“Ik heb er gigantisch veel zin in! Zodra je weet wanneer je gaat, hoor ik het direct, hè? Ik moet dan vrij vragen, hoewel...” Lavelle kijkt me broeierig aan. Die blik ken ik van haar, ze is wat van plan! “Ik kan natuurlijk ook meteen mijn baan opzeggen, net zo gemakkelijk, ik werk er toch tijdelijk.”

“En dan zonder inkomen zitten,” zeg ik.

“Dat is maar kort, ik heb wel wat geld achter de hand en bovendien, als ik bij jou kom werken, betaal je me toch gewoon?”

“Jij loopt wel heel erg hard van stapel,” zeg ik lachend.

“Laten we eerst dat huis maar eens gaan bekijken. Misschien valt het wel zo tegen dat het helemaal niet door gaat.”

“Ja, daar heb je een punt. In mijn enthousiasme had ik daar niet bij stilgestaan. Maar ik hoop echt dat het wat wordt.”

\* \* \*

Als ik thuis ben, laat ik me op de bank vallen. Die Lavelle. Die denkt zomaar haar baan op te kunnen zeggen. Ik blijf erover nadenken en kom tot de conclusie dat ik het wel heel leuk zou vinden als ze me komt helpen. Ik fantaseer verder. In mijn gedachten wordt het huis steeds mooier. Het wordt het bekendste pension van de omge-

ving en we kunnen het werk niet aan. Ik neem Hongaars personeel aan en tussen de sollicitanten zitten ook knappe mannen...

Dan komt Andras in mijn gedachten, de zoon van Boglarka. Hij is wanhopig op zoek naar een partner en loopt zowat elke mooie vrouw achterna die in het pension verblijft. Mijn nicht Sharona had er ook last van, toen ze daar een tijd geleden op vakantie was. Net als ik, drie jaar geleden. Ik heb hem te verstaan gegeven dat ik geen interesse in hem heb, hij is absoluut mijn type niet. Ik hoop voor hem dat hij intussen iemand gevonden heeft. Zo niet, dan is er grote kans dat hij op Lavelle valt. Ik denk dat zij hem ook niet ziet zitten, hoewel... Met Lavelle weet je het maar nooit.

\* \* \*

Opgelucht stap ik op de fiets. Dat was een pittig gesprek met mijn leidinggevende. Ik heb gevraagd of ik de hele volgende week vrij kan krijgen. Het is gebruikelijk dat zoiets ruim van tevoren gevraagd wordt. Gisteren heb ik namelijk een mail ontvangen van de Hongaarse makelaar. Gelukkig in het Engels, want mijn Hongaars is nog niet zo denderend dat ik het vloeiend kan lezen. Ik ben de eerste gegadigde die belangstelling heeft voor het huis. Of ik het maar zo snel mogelijk wil komen bezichtigen, want er is nog een belangstellende. Zijn mail kwam vlak na die van mij.

Tjonge, stel je voor dat ik iets later had gemaïld. Ik moet er niet aan denken, dan was ik dat fantastische huis mis-

schien misgelopen.

Evelien, mijn leidinggevende, vroeg of ik niet met een halve week toe kon. Ik moest bij mezelf toegeven dat dat ook wel voldoende was, hoewel wat krap, maar ik wil Lavelle graag de sfeer van Hongarije laten ervaren. En wat is nu een halve week? We zullen het huis gaan bezichtigen en als het me bevalt, wil ik alles in orde maken met de makelaar en uitgebreid door Noszvaj wandelen en verschillende bewoners spreken. Wie weet zitten er mensen tussen die vrienden of familie hebben die wel in mijn pension willen logeren als het zover is.

Uiteindelijk stemde Evelien toe, ze zou een uitzendkracht inschakelen.

Ik kijk op mijn horloge en zie dat het vijf uur is. Lavelle is nog op haar werk, ik besluit haar meteen op de hoogte te brengen.

Ik zet mijn fiets in het rek bij de supermarkt en loop naar binnen. Vrijwel direct zie ik mijn vriendin achter de kassa zitten, druk in gesprek met een klant. Ik loop de winkel in, koop enkele dingen en sluit aan in de rij bij Lavelle.

Verrast kijkt ze me even later aan, zo vaak ziet ze me niet in de supermarkt.

“Je hebt vast goed nieuws, je kijkt zo gelukkig,” zegt ze terwijl ze mijn boodschappen begint te scannen.

“Dat heb je helemaal goed, ik ga zo dadelijk een vlucht boeken. Volgende week gaat het gebeuren!”

Lavelle kan nog net een enthousiaste kreet binnenhouden, merk ik. Ik schiet in de lach. Stel je voor dat ze hier te midden van de klanten een van haar enthousiaste kreten zou slaken.

“Ik ga straks vrij vragen. Wanneer vertrekken we?”

“Dit weekend. Ik weet nog niet welke dag want ik moet nog uitzoeken wanneer er een voordelige vlucht gaat. En ik moet Boglarka nog mailen om te vragen of ze plaats heeft. Mocht dat niet zo zijn, dan moeten we iets anders zoeken.”

“Leuk, ik heb er zo’n zin in.”

Ik reken af en Lavelle zegt dat ze me vanavond zal bellen. Haar kennende, zal dat direct zijn als ze thuis is.

En dat blijkt het geval. Ik heb net mijn eten op als de telefoon gaat.

“Het is gelukt, ik heb vrij!” schalt de stem van Lavelle in mijn oor. “Ik had er een zwaar hoofd in, maar het was helemaal geen probleem. Er zijn oproepkrachten genoeg die graag willen werken.”

“Geweldig!” roep ik blij. “Ik zal zo dadelijk Boglarka bellen en een vlucht boeken. Ik laat het je zo snel mogelijk weten.”

“Prima, ik hoor het wel.”

Lavelle verbreekt de verbinding en ik toets het nummer van Boglarka in. Voor ik het besef heb ik Andras aan de lijn. Ik noem alleen mijn achternaam en vraag in het Duits of ik voor twee personen een kamer kan boeken vanaf zaterdag of zondag.

“Vanaf wanneer wilt u de kamer huren?” vraagt Andras in goed verstaanbaar Duits met een licht accent.

“Dat hangt ervan af, ik moet nog een vlucht boeken. Ik wil alleen vast weten of er volgende week een tweepersoonskamer vrij is.”

“Ik zal het even nakijken, moment.” Ik hoor hem blade-



ren, waarschijnlijk in een agenda. Ik moet zeggen dat zijn Duits er behoorlijk op is vooruitgegaan. De laatste keer dat ik er was, was hij moeilijk te volgen en dat had Sharona ook ervaren. “Ja hoor, er zijn nog verschillende kamers vrij vanaf zaterdag.”

“Fijn, dan laat ik zo snel mogelijk weten wanneer ik kom. *Viszontlátásrá.*”

Verrast groet hij in het Hongaars terug. Ik ben heel benieuwd of Andras me nog herkent, het is tenslotte drie jaar geleden dat ik er was. En dan eens kijken wat Lavelle van hem vindt. Ik had haar destijds wel over hem verteld, maar of ze dat nog weet... Toen ik *Boglarka's vendéghaz* noemde, had ze het over het pension van mijn tantes vriendin, Andras noemde ze niet.

Nou ja, wat zou het, we zullen het wel zien. In ieder geval verheug ik me enorm op het weekje Hongarije. Ik zet koffie en intussen start ik de laptop op om een gunstige vlucht uit te zoeken.

## HOOFDSTUK 2

“Bianca, wat heerlijk om je weer terug te zien.” Boglarka knijpt me bijna fijn in haar omhelzing.

“Als alles meezit, kom ik voortaan nog heel vaak op bezoek,” krijg ik er tot mijn verbazing in het Hongaars redelijk vloeiend uit.

Als reactie steekt Boglarka een heel verhaal af, maar ze praat zo snel dat ik het niet kan volgen. “Wilt u misschien wat langzamer praten, dan kan ik het verstaan.”

Terwijl Boglarka langzaam herhaalt wat ze net zei, zie ik Lavelle verbaasd staan kijken. Ze heeft me ook nog nooit zoveel Hongaars horen praten. Ik kan niet alles verstaan wat Boglarka zegt, maar het belangrijkste wel. We hebben een kamer aan de voorkant van het huis en er staat een maaltijd voor ons klaar. Dan richt ze zich tot Lavelle en zegt in het Duits tegen haar: “Jij bent dus Lavelle? Fijn om kennis met je te maken. Laat jullie koffers hier maar staan. Die brengt mijn zoon Andras dadelijk naar boven.” We lopen achter Boglarka aan naar binnen, naar de grote keuken. Ze zegt dat we aan tafel kunnen gaan zitten en stort vervolgens een zak koekjes leeg op een bord. Dan vraagt ze wat we willen drinken.

“Ik lust wel iets fris,” zegt Lavelle en ik sluit me bij haar aan. Boglarka zet voor ons beiden een enorm glas cola neer en zegt dat we van de koekjes mogen eten.

Dan komt er een man de keuken in. Hij groet ons in het Duits en zegt dat de koffers op onze kamer staan. Ik bedank hem in het Hongaars en dan lijkt er iets tot hem door

te dringen. “Hé, Bianca, ben jij het? Wat leuk dat je ons weer komt bezoeken.” Hij geeft me een hand. Vervolgens stel ik hem voor aan Lavelle. Aan de blik in zijn ogen zie ik wat ik verwacht had. Hij is gecharmeerd van haar. Ik heb binnenpret. Hoe zou dit verdergaan?

Hij vertrekt weer en dan proest ik het uit.

“Wat valt er te lachen?” vraagt Lavelle. “Jij vindt die Andras dus duidelijk niet zo charmant als ik.”

Als ik uitgelachen ben, zeg ik: “Drie jaar geleden keek hij zo naar mij en dat doet hij bij elke vrouwelijke gast die hij de moeite waard vindt. Hij heeft mijn nicht nogal achterna gelopen. Pas maar op dat je niet zijn volgende slachtoffer wordt.”

“Slachtoffer? Ik voel me altijd zeer gevlaid als er een man naar me kijkt.”

“Als het alleen bij kijken blijft... Het zou me niets verbazen als hij je mee uit vraagt. Maar dat kan alleen als we tijd over hebben,” zeg ik quasi-streng.

“Ja, baas,” zegt Lavelle onderdanig.

“Als het meezit, word ik inderdaad je baas, haha. Bah, wat klinkt dat afstandelijk. We moeten eerst maar eens zien of het wat wordt. Vanmiddag gaan we kijken. De afspraak met de makelaar is morgenochtend.”

Ik ben er heel tevreden over dat het zo afgesproken kon worden. Deze zondag ging de voordeligste vlucht die ik dit weekend kon boeken en de makelaar was zeer verheugd dat ik morgenochtend al kan komen. Gelukkig spreekt hij uitstekend Engels, weer eens wat anders dan Duits. Hoewel ik het goed spreek, hou ik meer van Engels. Mijn Hongaars is nog veel te slecht om zaken in te doen.

Na de maaltijd gaan we naar onze kamer waar Andras de bagage keurig heeft neergezet. Als we onze spullen hebben uitgepakt, stel ik voor om even naar Noszvaj te rijden.

“Ik kan haast niet wachten om het huis te zien.”

“Ja, laten we dat doen!” reageert Lavelle enthousiast.

We lopen naar beneden en ik zie Andras naar Lavelle kijken. Ze kijkt lachend naar hem terug en zegt dan dat we eropuit gaan.

“Waar naartoe?” vraagt hij.

“Ik laat me verrassen. Ik ben nog nooit in Hongarije geweest en Bianca is hier kind aan huis,” overdrijft ze.

“Ik hoop dat je het hier zo mooi vindt dat je nog eens terugkomt.”

“Wie weet,” lacht Lavelle.

We stappen in de auto en rijden naar het grote hek dat de binnenplaats afsluit. Net als ik uit wil stappen, komt Andras eraan en doet het hek voor ons open.

“Wat galant van hem!” zegt Lavelle. Ze zwaait naar hem als we de straat oprijden.

“Dat doet hij vaker, hoor,” temper ik haar enthousiasme.

“Ik moet zeggen dat ik hem erg leuk vind,” zegt Lavelle met een blik in haar ogen die ik maar al te goed ken.

“Dus je gaat met hem uit als hij dat zou vragen?”

“Waarom niet?” Ze kijkt me verbaasd aan.

“Wat moet je nu met een Hongaar?”

“Wat is er mis met een Hongaar?”

“Ik bedoel eigenlijk te zeggen dat je dan in Hongarije gaat wonen,” verduidelijk ik.

“Dat ga ik toch ook doen als ik echt je medewerkster word?”

“Ja, daar heb je een punt,” lach ik. “Dan moet je kiezen tussen *Boglarka’s vendéghaz* of mijn pension.”

“Zover is het nog lang niet. Laten we eerst eens kijken wat deze week ons brengt,” zegt mijn vriendin filosofisch.

\* \* \*

Het is even zoeken maar dan vind ik de straat waar het huis zich moet bevinden. We rijden het hele dorp door tot buiten de bebouwde kom. En daar zie ik het... Mijn droomhuis. Het schattige torentje is een echte blikvanger. “Vind je het niet geweldig?” roep ik opgetogen. Als we dichterbij komen, wordt mijn enthousiasme enigszins getemperd. Het onkruid rondom het huis - dat een eind van de weg af staat - is gigantisch hoog. Ik zet de auto langs de kant en we stappen uit. Het lijkt wel een oerwoud. Er is nauwelijks een pad te zien.

“Moeten we door die brandnetels?” vraagt Lavelle, met een verschrikte blik op haar witte legging. “Dan krijg ik dat ding nooit meer schoon.”

Ik lach. “Nee, ik zie het ook niet zitten om door die dingen belaagd te worden. We zoeken gewoon naar een pad zonder brandnetels.” Maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Na veel heen en weer geloop, vinden we wat stoeptegels die door gras overwoekerd zijn. Voorzichtig, om eventuele verborgen brandnetels te ontwijken, banen we ons een weg naar het huis. Als we voor de verveloze voordeur staan, zie ik Lavelle teleurgesteld naar me kijken. “Dát ziet er wel heel slecht uit,” zegt ze.

“Die makelaar mag wel flink zakken met de prijs, er zal